

Molnár Gyula pártelnök ünnepi beszéde

Elhangzott 2017. október 22-én, Kaposváron

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mélyen tisztelt ünneplő közönség!

Tegyük a szívünkre a kezünket, és gondoljuk végig azt, hogy csak a mi életünk során hányféle értelmezését hallottuk, tanultuk az 1956-os forradalomnak és szabadságharcnak. Nem is beszélve azokról, akik megélték azokat a napokat és a politika sűrűn változó érdeke miatt újra és újra kénytelenek tiszteletüket tenni az át-és újrafestett tablóképek előtt.

„56-ból nem EGY van! Amennyi ember, annyi 56 létezik. De mindenki EGY abban: a függetlenséget, a demokráciát és az állami önállóságot akartuk.” Mit értett meg Camus? Azt, hogy 1956-ban nagyon különböző emberek álltak össze, mert világos volt a céljuk. Legyőzni a diktatúrát. Legyőzni a félelmet. Legyőzni azokat, akik terrorral és erőszakkal tartották fenn hatalmukat, mert jó kormányzással nem sikerült volna.

És itt állunk most mi, és szinte hihetetlen, de hatvanegy esztendővel az 1956-os forradalom után újra szabad levegőért, demokráciáért, sajtószabadságért, nyugatos országért kell küzdenie a magyaroknak. Ma nem visz el fekete autó, ha kritizálsz a rendszert, ma nem fognak pincebörtönökbe zárni, ha elmondasz egy Orbán-viccet. De igazi szabadság ma sincs a hazában.

A múltat elvenni nem lehet, még akkor sem, ha egyesek újra és újra megpróbálják. Az igazi hősokeket bemocskolni nem lehet, még akkor sem, ha egyesek újra és újra megpróbálják. Nagy Imre a döntő pillanatban megértette, hogy a diktatúrát nem megjavítani, hanem megszüntetni kell. Második miniszterelnöksége idején ezért szembefordult az ereje teljében lévő világbirodalommal. Nagy Imre nemet mondott a zsarnokságra és a szovjet megszállásra, úgy, ahogyan azokban az évtizedekben csak a legnagyobb hősokek voltak képesek. Tette nemcsak a nemzetre hozott dicsőséget, de a baloldali becsületét is megmentette. Nagyszerű helytállásával és az elveihez való ragaszkodással megmutatta, hogy az igazi baloldaliságnak nincs köze ahhoz az eltorzult rendszerhez, amely névlegesen baloldali eszmékre hivatkozott, de más elvek alapján működött.

Ma már ott tartunk, hogy Nagy Imrét sem szívesen foglalják bele a jobboldali tablóba. A jobboldal ugyanis nem ismeri a nemzetéért és meggyőződéséért mártíromságot vállaló baloldali Nagy Imrét. Azt a kommunistát, aki éppen 56-ban tette világossá, hogy a szabadságot minden elnyomásnál többre becsüli és népét egy szabad ország keretei között szeretné vezetni.

Ezért aztán büszkén és bátran kijelentjük, hogy Nagy Imre a 20. századi demokratikus baloldali hősoke. Hősoke pedig a diktatúra elleni bátor kiállás tette. Azé a demokratikus baloldali, amely kétszer is mert szakítani a diktatúrával. 1956-ban és 1989-ben. Az MSZP a demokratikus köztársaság építésére alakult. Az akkori kongresszusi nyilatkozat elhatárolta magát a korábbi bűnöktől, s maradéktalanul felvállalta a demokrácia és a köztársaság eszményét.

Nagy Imre célja nem a hatalom megszerzése és megtartása volt, hanem az, hogy Magyarország egy olyan ország legyen, ahol a kisemberből is lehet nagy ember, ahol az álmokat nemcsak a gazdagok és

kiváltságosok tudják valóra váltani, hanem lehetőséget és esélyt teremt minden egyes ember számára.

Mi, magyar szocialisták, azt állítjuk, hogy lehet máshogy is vezetni egy országot. Lehet igazságos, normális, európai Magyarországot építeni. Ahol nem pártvezetők döntenek életekről és sorsokról, hanem mi magunk: a szorgalmunk, tehetségünk és képességünk alapján.

Hisszük és valljuk, hogy ki lehet emelni százezreket, milliókat a szegénységből. Lehet magasabb adót fizettetni a gazdagokkal, és alacsonyabbat az átlagemberekkel. Az igazságos politika arról szól, hogy a 21. században Magyarországon mindenkinek legyen biztonságban a munkája, lakása, a téli fűtése, mindenki ki tudja váltani a gyógyszereit, legyen esélye félretenni a hónap végén egy kis pénzt a nehezebb időkre. Ezek egyszerű célok, de megvalósíthatók. Erről szól a magyar baloldal programja, erről szól a mi ajánlatunk a nemzetnek.

Lehet jó oktatást csinálni. Olyan iskolát, ahová gyerekek és tanárok is szeretnek bejárni. Ahol nem terhelik túl a gyerekeket, viszont a 21. században is használható tudást kapnak: programozni tanulnak, nyelveket tanulnak, rendszerezni, gondolkodni tanulnak értelmetlen magolás helyett. Ez a szabadság politikája.

Lehet méltó körülményeket teremteni a gyógyulásnak. Az igazságos állam megfizeti a Magyarorszáért dolgozó orvosokat, ápolókat, de a takarítókat is. Ha nem felesleges presztízsbereházásokra, hanem az életet mentő orvosoknak, egészségügyi dolgozóknak menne a pénz, nem félnénk betenni a lábunkat egy kórházba.

Lehet számolni a jövővel. Ma mobiltelefonos applikációk csinálnak gazdasági növekedést, holnap robotok fognak. Ha kitartunk a Fidesz-politika mellett, és Ázsiával próbálunk versenyezni olcsó munkaerőben és a munkavállalói jogok korlátozásban, Magyarország óriásit fog bukni. Mi másik utat kínálunk: minőségi oktatást, átképzést azoknak a százezreknek, akiknek veszélybe kerülhet a munkahelyük, erős szociális védőhálót értékálló és növekedő nyugdíjakat. Biztonságot, igazságot, egy európai Magyarországot.

Azt fogják sugallni, hogy nem érdemes részt venni a választáson, mert az már eldőlt. Mutassuk meg nekik, hogy nem hisszük el ezt a hazugságot sem. Lehet, hogy ők úgy gondolják, hogy a sötét erők „halálcsillaga” már majdnem kész van a hatalmuk alá gyűrt médiából, az új milliárdosok atyáskodó hatalmából, a függetlennek nem nevezhető ügyészségből, a torz választási törvényből, de mi tudjuk a gyenge pontjukat! És ha a lázadók ma még szétszórt csapatai összefognak, akkor térdre kényszeríthetik a birodalmi lépegetőt.

„Gyertek velünk” – ezt a két szót skandálták, akik 1956. október 23-án először az utcára vonultak. És a tömegek mentek velük. „Gyertek velünk”, ez volt a jelszó, és az emberek értették mindegy, ki honnan jött, ugyanazt a dolgot akarták: szabadságot, jó életet maguknak és a gyerekeiknek. Hatvanegy éve ez az üzenet csinált forradalmat az elnyomással szemben.

Ma egyesek megint ki akarják sajátítani az országot. Megint azt hiszik, hogy aki nincs velük, az ellenük van, aki nekik nem tetszik, az nincs is. Én másban hiszek. Abban hiszek, hogy nagyon különböző emberek, különböző pártok is harcolhatnak sikerrel a közös céljainkért, Magyarorszáért. Minden demokratikus ellenzéki pártot megkeresünk azzal a demokrácia minimum programunkkal, amelyik 12 pontban összefoglalja mindazt, amit közösen, értékeinket nem feladva, a részletekről nem vitázva

vállalhatunk a kormányváltás érdekében. Mert meggyőződésünk, hogy 2018-ban pont erre van szüksége az országnak: közös célokra és együttműködésre. Ezért mondom azt elsőként, hogy „gyertek velünk!” És szabadítsuk fel együtt Magyarországot. Csináljuk meg az új Magyar Köztársaságot!